

[S. Rasmussen.]

med Forstaaelse paa, at der netop ikke er rejst nogen principiel Diskussion paa dette Punkt, og jeg ønsker i hvert Fald heller ikke en saadan Diskussion rejst paa det nuværende Tidspunkt.

Langt mere betydningsfuldt er Forslaget om Nedsættelse af den sogne- og amtskommunale Beskatning, og det tager meget enkelt og klart Sigte paa, at Ejendomsskatterne skal nedsættes med omtrent to Trediedele til en Trediedel. Vi foreslaar det gennemført paa den Maade, at vi for Sognekommunernes Vedkommende kræver, at der af Statistisk Departement udregnes en Maksimumspromille, idet man tager Gennemsnittet af, hvad Beskatningen af fast Ejendom var i Aarene 1909—10 til 1913—14, altsaa 5 Aar, og derefter beregner, hvilken Promille dette Gennemsnitsbeløb udgjorde af den samlede Ejendomsskyldvurdering. Det bliver den sognekommunale Maksimumspromille. At den vil skifte fra Sogn til Sogn, er naturligt, fordi den Udvikling, der er sket i de enkelte Sogne, har været meget forskellig. Fra og med det kommende Finansaar maa der i ingen Sognekommune opkræves et større Beløb i samlet Ejendoms-skat til Sognekommunen end det, der fremkommer ved at anvende den Maksimumspromille, for hvilken jeg før gjorde Rede. For de sønderjydske Sogne gælder den Regel, at Maksimum er Gennemsnittet af samtlige Landets Maksimumspromiller.

For den amtskommunale Beskatnings Vedkommende gennemføres den Regel, at Grundskyldspromillen ikke maa overstige 2,5, og Ejendomsskyldspromillen maa altsaa kun være tre Fjerdedele deraf, idet vi som nævnt ikke ændrer noget i dette Princip hverken for Amterne eller for Sognenes Vedkommende. Ved disse Foranstaltninger lægges der et Loft over den amtskommunale Beskatning af faste Ejendomme, og noget lignende gælder for den sognekommunale Beskatning. For enkelte Amters Vedkommende vil det i Øjeblikket være meget svært at gaa ned til 2,5, idet der er mange Amter, som udskriver langt mere, og da vi godt kan indse dette, foreslaar vi, at der skal være en Overgangstid paa 3 Aar, idet vi ogsaa for Amterne kræver udregnet en Maksimumspromille paa samme Maade som med Hensyn til Sognene. Til denne skal den amtskommunale Beskatning af fast Ejendom straks falde, og bliver Grundskyldspromillen derved over 2,5, skal den i Løbet af 3 Aar nedbringes dertil. For de sønderjydske Landsdeles Vedkommende bevares de gældende Regler om, at Amtet kan udskrive

hele sin Beskatning paa Sognekommunerne — naturligvis efter lignende Regler som dem, vi her foreslaar. Amterne kan fortsat ligne efter Landkommunallovens § 50, men Sognekommunerne kan ikke derigennem, at Amterne ligner paa dem, faa den sognekommunale Grundskyld eller Ejendoms-skyld sat ud over, hvad der er Maksimum.

Det er klart, at disse Forslag vil medføre en betydelig Nedgang i Amternes og Kommunernes Indtægter. Begge Partier har imidlertid paa et tidligere Tidspunkt været inde paa, at der er Udgifter, som i betydeligt Omfang kan og maa overføres til Staten. Jeg skal saaledes nævne, at det er foreslaaet, at den Del af Aldersrenten, som Staten refunderer, forhøjes med to Tolvtedele, og at Staten overtager en stor Del af Medicinaludgifterne og de kommunale Udgifter til abnorme, sindssyge, Epileptikere o. s. v. Disse Forslag er vi allerede blevet gjort bekendt med i dette høje Ting. Maaske de skal ændres noget paa enkelte Punkter, men de maa gennemføres sammen med disse to Forslag, som jeg har den Ære at forelægge her i Dag.

Vi er endvidere af den Anskuelse, at Amternes og Kommunernes Andele i Motor-skatten maa udvides, og at Staten maa overtage forskellige Rets- og Politiudgifter. Hvad der derudover kommer til at mangle, maa man saa se at indvinde gennem Beparelser. Staten maa, saaledes som de to Partier har fremhævet det, overtage visse Byrder. Det er muligt, at Staten ikke kan indvinde det Beløb, der kræves for at gennemføre disse Love, gennem Beparelser alene, men vi er enige om, saaledes som der ogsaa staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, at være rede til at gennemføre en yderligere Forbrugsbeskatning, som ikke falder paa Nødvendighedsartikler.

Jeg tror, at alle, særlig Landmændene, men ogsaa mange andre, vil forstaa, hvilken afgørende Betydning det vil have, at Rigsdagen gør, hvad den kan, for at Landbrugs-gets Rentabilitet kan bringes i Orden. Jeg tror ikke, at dette alene kan gøre det, men jeg tror, det betegner et Skridt i den rigtige Retning og et betydningsfuldt Skridt; derom vidner ogsaa, at man fra mange Sider, ja, næsten fra alle Sider indenfor Landbruget og andre Steder fra har peget stærkt paa Nødvendigheden af en Nedsættelse af Skatten paa faste Ejendomme i disse Tider. Jeg ser i det velmenende Forslag, som fra den høje Regerings Side er forelagt i det andet høje Ting, Moratorieforslaget, et Udtryk for, at man erkender, at der er Forhold, som i Øjeblikket tynger særlig Landbruget meget